

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6721205211
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6721205211.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. C. XXXX/XX, XXX XX D., právne zast.: MÉSZÁROS BARIAKOVÁ advokátska kancelária s. r. o., so sídlom P. O. Hviezdoslava 344/23, 960 01 Zvolen, IČO: 52 488 047, proti žalovaným: 1/ E. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. H. XXX/XX, XXX XX D. I., 2/ J. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. H. XXX/XX, XXX XX D. I., obaja žalovaní právne zast. Mgr. Petrom Luptákom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Nám. Š. Moyzesa 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 43 883 907, v konaní o vydanie hnutelných vecí, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/56/2021 – 157 zo dňa 16. novembra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým zamietol žalobu žalobcu o vydanie vecí, alternatívne o finančnú náhradu vo výške 1.658,52 eur (výrok II.) a vo výroku o náhrade trov konania (výrok III.) p o t v r d z u j e .

II. Výrok, ktorým okresný súd konanie v časti o vydanie vecí, alternatívne o finančnú náhradu za veci zastavil (výrok I.) zostáva nedotknutý.

III. Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zastavil konanie v časti žaloby o vydanie vecí, alternatívne o finančnú náhradu za veci, a to :

- stavebná plechová búda o rozmere 6 x 3 metre o počte 1 kus,
- stavebná plechová búda o rozmere 3 x 3 metre.
- kalové čerpadlo o počte 1 kus,
- pong o počte 1 kus
- sud s naftou 30 l v 200-litrovom sude o počte 1 kus,
- škridla Tondach bravúra o počte 7 kusov,
- balíky pvc sieťky pod lepidlo na múry o počte 1 kus.

(ďalej v texte „hnutelné veci, o ktorých bolo konanie zastavené“).

V poradí II. výrokom okresný súd žalobu žalobcu zamietol, a to v časti o vydanie vecí, alternatívne o finančnú náhradu vo výške 1.658,52 eur za veci, a to :

- ponorné čerpadlo o počte 1 kus,
- sprchový kút JIKA LYRA o počte 1 kus,
- škridla Tondach bravúra o počte 50 kusov,
- balíky pvc sieťky pod lepidlo na múry o počte 6 kusov,

- izolačná vata Isover o počte 10 balíkov,
- regály o rozmere 220 x 150 x 80 cm o počte 6 kusov,
- regály o rozmere 200 x 250 x 60 cm o počte 2 kusy,
- jaklovinu o počte 30 kusov,
- hranovacie pásky,
- pumpa na čerpanie nafty o počte 1 kus.

(ďalej v texte aj „hnutelné veci, o ktorých bola žaloba zamietnutá“).

V poradí posledným III. výrokom okresný súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“).

2. Žalobca pôvodne podanou žalobou zo dňa 22. 12. 2021 žiadal, aby okresný súd uložil žalovaným povinnosť vydať mu hnutelné veci špecifikované v petite žaloby, a ak sa v priebehu súdneho konania v rámci dokazovania zistí, že žalovaní 1/ a 2/ týmito hnutelnými vecami už nedisponujú, navrhol alternatívne uložiť im povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi sumu vo výške 2.458,53 eur, t. j. hodnotu žiadaných hnutelných vecí. Okresný súd vo veci nariadil predbežné prejednanie sporu 27. apríla 2022, na ktorom sa pokúsil o zmierne vyriešenie vecí. Žalovaný 1/ uviedol, že sa u neho nachádza kalové a ponorné čerpadlo, obidve plechové búdy, 200 litrový sud, pong a zo sprchového kútu, ktorý je rozbitý, sa nachádza vanička. Súhlasil preto, aby si žalobca tieto veci prevzal. Strany si následne dojednali termín prevzatia vecí, ku ktorému došlo 07. 05. 2022, kedy došlo k odovzdaniu hnutelných vecí, a to kalové čerpadlo, ponorné čerpadlo, ktoré však nebolo žalobcove a vzhľadom na jeho skorodovanosť nebolo funkčné, 200 litrový sud, ktorý obsahoval 30 litrov nafty, pong, vanička zo sprchového kútu, plechové búdy o rozmere 3 x 3 metre a 6 x 3 metre, navrhovaná peňažná náhrada za železný šrot vo výške 20,- eur, ktorú však žalobca považuje za nezodpovedajúcu hodnote týchto vecí. Na základe uvedeného žalobca pred posledným pojednávaním, písomným podaním zo dňa písomným podaním dňa 25. 10. 2022 upravil znenie petitu s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, čím došlo k zníženiu počtu hnutelných vecí, ktoré od žalovaných požadoval vydať, preto navrhol, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne vydať mu hnutelné veci, o ktorých bola okresným súdom žaloba zamietnutá. Vzhľadom na tieto dispozitívne úkony žalobcu okresný súd tieto považoval za čiastočné späťvzatie žaloby, a v súlade s § 144, § 145 ods.1, 2 rozhodol o čiastočnom zastavení konania vo vzťahu k vydaniu vecí, alternatívne o finančnú náhradu za tieto veci, tak ako sú špecifikované vo výroku I/ napadnutého rozsudku.

3. Predmetom posúdenia nároku žalobcu tak zostali pred okresným súdom hnutelné veci, ktoré boli špecifikované v poslednom písomnom návrhu žalobcu, ktorý bol doručený okresnému súdu 25. 10. 2022. Okresný súd uzavrel, že žalobca sa vydania hnutelných vecí domáhal ako vlastníka týchto hnutelných vecí v zmysle § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaní však nárok žalobcu popreli, a po vykonanom dokazovaní dospeli k skutkovým zisteniam, podľa ktorých žalobca už pri predaji nehnuteľnosti uvádzal, že si niektoré hnutelné veci odvezie, a preto bola dojednaná lehota 30 dní od úhrady kúpnej ceny za nehnuteľnosť, kedy mal možnosť hnutelné veci, o ktoré má záujem, si odviezť. Keďže žalobca uvedenú lehotu nedodrжал a až po urgenciách žalovaného 1/ nehnuteľnosť začal vypratávať a následne im odovzdal kľúče od nehnuteľnosti po dojednanom termíne, žalovaní boli dôvodne v domnení, že všetky hnutelné veci, ktoré mal žalobca záujem si odviezť z nehnuteľnosti, už vypratával. Ak žalobca tvrdil, že sa dojednal so žalovaným 1/, že na nehnuteľnosti si môže ponechať plechovú búdu o rozmere 3 x 2 metre a veci, ktoré mal v nej uložené, takáto dohoda preukázaná v konaní, podľa okresného súdu, nebola. Vo vzťahu k druhej plechovej búde žalobca tvrdil, že táto sa z väčšej časti nenachádzala na nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom predaja žalovaným 1/ a 2/, zasahovala do pozemku žalovaných max. v rozmere 20 cm. Žalovaní však tvrdili, že pri predaji domu v rámci ohliadky im žalobca uvádzal, ktoré hnutelné veci si z nehnuteľnosti mieni odnieť. Boli to najmä stroje a nástroje, ktoré používal v rámci výkonu svojej činnosti ako tesára a tieto si aj odviezol. Pri predaji žalobca neuvádzal, že by prípadný stavebný materiál, ktorý sa nachádzal na rozostavanej stavbe chcel zobrať so sebou, preto predpokladali, že tento zostal ako súčasť nedostavanej stavby, čo sa malo odraziť aj v cene predávanej nehnuteľnosti. Aj na základe týchto skutkových zistení, okresný súd považoval za nesporné, že žalobca bol vlastníkom nehnuteľnosti, ako aj všetkých hnutelných vecí nachádzajúcich sa na danej nehnuteľnosti, a to v čase prevodu nehnuteľnosti na žalovaných. Rovnako bolo, podľa neho, nesporné, že zmluvou o prevode nehnuteľnosti sporové strany dohodli prevod výlučne nehnuteľnosti, preto uvedená kúpna zmluva sa netýkala hnutelných vecí, týkala sa výslovne nehnuteľnosti tam označenej.

4. Okresný súd však konštatoval, že prevod vlastníctva hnutelných vecí nemusí byť vykonaný formálnou písomnou zmluvou, to znamená, že ide o právny úkon, ktorý môže byť prejavovaný aj konkludentne, ale v každom prípade spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať. V tomto prípade žalobca tvrdil, že označené hnutelné veci, o ktorých bola žaloba zamietnutá, aj po predaji nehnuteľnosti si ponechal na tejto nehnuteľnosti s tým, že sa mal so žalovaným 1/ dohodnúť, že tieto veci si môže u neho ponechať, a ak by žalovaným zavádzali, mali mu to oznámiť a tieto by si bol odniesol. Žalovaný 1/ však takúto dohodu poprel, naopak, žalovaní 1/ a 2/ tvrdili, že žalobca si po podpise kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti, tieto hnutelné veci mohol ponechať v lehote 30 dní od zaplatenia kúpnej ceny, pričom v tejto lehote mal vypratáť nehnuteľnosť s tým, že ostatné hnutelné veci – bez bližšej špecifikácie, mal ponechať na nehnuteľnosti v prospech žalobcov v takom stave, ako to vyplynulo pri ohliadke nehnuteľnosti v čase jej prevodu. Žalovaný 1/ pritom poukázal na to, že pri ohliadke sa v dome nachádzali napríklad aj dosky, ktoré žalobca uvádzal, že ich ponechá tam. Sám žalobca uvádzal, že v dome boli tehly, ktoré ponechal žalovaným, taktiež že ponechal nejaké škridle, a pod. Tvrdenie žalobcu o dohode o ponechaní jeho hnutelných vecí na nehnuteľnosti žalovaného, o ktorých bola žaloba zamietnutá, či už pokiaľ ide o ich špecifikáciu kvalitatívne alebo kvantitatívne, nebolo v konaní podľa okresného súdu, preukázané (ani výpoveďami svedkov, ani listinnými dôkazmi).

5. Okresný súd preto pri hodnotení právneho úkonu o prevode hnutelných vecí, o ktorých bola žaloba zamietnutá, zo žalobcu na žalovaných, posúdil najmä na základe skutočností uvádzanými oboma stranami sporu v súvislosti s prevodom nehnuteľnosti a týkajúcimi sa hnutelných vecí, ktoré si mohol žalobca po prevode nehnuteľnosti prevziať, odnieť, uschovať, alebo dať iným spôsobom do dispozície tretej osobe. Žalobca však vo svojej výpovedi sám uznal, že mal lehotu, počas ktorej si mal akékoľvek hnutelné veci, ktorých bol vlastníkom a ktoré si mienil vziať do svojej dispozície z nehnuteľnosti, na ktorej sa nachádzali. Uznal aj to, že si niektoré bližšie nešpecifikované hnutelné veci vynosil, s čím mu pomáhali švagor a jeho sestra. Žalovaní 1/ a 2/ mu v prístupe do nehnuteľnosti, aby si mohol svoje veci vynosiť nijako nebránili, ani nezakazovali v odnesení akýchkoľvek vecí. Až po uplynutí polroka, príp. jedného roka chcel žalobca pomôcť kamarátke, ktorá zháňala gauč, s tým, že nejaký nábytok ponechal aj na nehnuteľnosti, ktorú odpredal žalovaným, a tak kontaktoval žalovaného 1/, či mu ho môže poskytnúť. Žalovaný však dohodu o tom, že si žalobca môže ponechať hnutelné veci bez ich špecifikácie a kvantifikácie na jeho nehnuteľnosti poprel a uviedol, že sa so žalobcom nijako nedohadoval o hnutelných veciach, ktorých vydania sa žalobca domáhal, a už vôbec nie o nábytku v podkroví, pretože ho ani nepotreboval a s prerábkou nehnuteľnosti začínali práve od vrchu. Žalobca preto podľa okresného súdu nepreukázal nie len tvrdenie, že by sa dohodol so žalovanými o ponechaní nábytku v dome za účelom uskladnenia, ale ani ďalších následne uvádzaných hnutelných veciach.

6. Okresný súd zároveň prihliadal na zmätočné a vzájomne si protirečivé výpovede žalobcu, napríklad, ak žalobca tvrdil, že po vypratání nehnuteľnosti, ktorú odpredal žalovaným, nezostalo na nehnuteľnosti nič, možno nejaké hranoly alebo smeti, avšak následne vo výpovedi pripustil, že v dome boli balíky sieťky, ktoré žiada vydať, ako aj spomínaná vata, o ktorej sa žalobca vyjadril, že si tieto hnutelné veci zoberie ako posledné, keď sa podpíše kúpna zmluva o prevode nehnuteľnosti. Po prevode si však tieto hnutelné veci žalobca neodniesol, ani dodatočne po lehote na vypratanie nehnuteľnosti sa o ne najmenej pol roka nezaujímal. Keďže výpovede žalobcu a žalovaného si vzájomne odporovali, okresný súd uzavrel, že žalobca nepreukázal tvrdenie v žalobe, že by balíky sieťky pod lepidlo a izolačnú vatú Isover ponechal v plechovej búde o rozmeroch 6 x 3 metre tak, ako to tvrdil. Naopak, žalovaný 1/ tvrdil, že vo veľkej búde, ktorú ponechal žalobca na pozemku našiel len staré drevené okná, bordel aj smeti, ktoré vyhádzal. V malej plechovej búde našiel sud a pong, ktoré žalobcovi v priebehu konania vydal. Z uvedených dôkazov tak okresný súd vyvodil záver, že žalobca nepreukázal ani jeho ďalšie tvrdenie, a to, že uzavrel dohodu so žalovaným, že niektoré jemu vlastnicky patriace veci (opäť bez špecifikácie) si ponechal v malej plechovej búde spolu s touto budoú na pozemku žalovaného. Rovnako nepreukázal tvrdenia vo vzťahu k veciam, ktoré zostali predmetom konania, že by sa mali nachádzať vo veľkej plechovej búde, a že táto sa nachádzala mimo predávaného pozemku žalovaným.

7. Žalobca podľa okresného súdu okrem vlastného tvrdenia žiadnym dôkazom nepreukázal ani existenciu jakloviny o počte 30 kusov, a žalovaný poprel, že by sa takáto hnutelná vec po prevzatí nehnuteľnosti vôbec nachádzala v jeho dispozícii.

8. Okresný súd vzhľadom na ním zistený skutkový stav dospel k záveru, že pri predaji nehnuteľnosti si žalobca vymienil niektoré bližšie nešpecifikované hnutelné veci, ktoré v čase ohliadky sa nachádzali na nehnuteľnosti, že si ich vrámcí vypratania tejto nehnuteľnosti odnesie, pretože nemali byť predmetom

prevodu. Avšak naopak, niektoré taktiež nešpecifikované hnutelné veci, najmä stavebný materiál, ponechal na nehnuteľnosti, čo aj uznal. Po tom ako si žalobca niektoré hnutelné veci z odpredanej nehnuteľnosti odniesol, odovzdal aj kľúče od nehnuteľnosti prostredníctvom tretej osoby žalovaným 1/ a 2/, čím podľa zmluvy naplnil dohodu o odovzdaní nehnuteľnosti do oprávnenej držby žalovaným 1/ a 2/ a zároveň tým umožnil žalovaným nakladať so všetkými hnutelnými vecami, ktoré zostali na predmetnej nehnuteľnosti. Iná dohoda preukázaná nebola. Z konania žalobcu tak bolo, podľa okresného súdu, zrejmé, že konkludentným spôsobom vykonal dispozíciu s vlastníckym právom ohľadne týchto hnutelných vecí (bez ich bližšej špecifikácie) tak, že niektoré si prevzal, odniesol, a niektoré ponechal žalovaným v súvislosti s odovzdaním kľúčov od nehnuteľnosti.

9. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zdôraznil, že vlastníctvo k hnutelným veciam sa nadobúda prevzatím veci, pričom sa nemusí jednať len o prevzatie veci tzv. z ruky do ruky, ale aj takým spôsobom, ktorý umožňuje faktické ovládanie veci tak ako to bolo v tomto konkrétnom prípade. Prejav vôle žalobcu tak jednoznačne smeroval k odovzdaniu týchto hnutelných vecí žalovaným a zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by sa žalobca so žalovanými dohodol na zachovaní jeho vlastníckeho práva k týmto hnutelným veciam, teda, že zostáva vlastníkom a ponecháva si ich u žalovaných na vopred neurčený čas. Naopak, v konaní žalobcu, ktorý sám potvrdil, že v dome ponechal nejaký iný stavebný materiál, napr. dosky, tehly a pod., vyplýva, že vedome ponechal bližšie nešpecifikované hnutelné veci v nehnuteľnosti s tým, že po odovzdaní nehnuteľnosti žalovaným 1/ a 2/ môžu s týmito hnutelnými vecami nakladať ako s vlastnými. Žalobca až po jednom roku sa začal zaujímať o niektoré hnutelné veci, ktoré sú predmetom tohto konania, napr. o vatu a sieťky, ktoré konkrétne žiadal od žalovaného 1/, pričom tento naopak žiadal o vyporiadanie poplatkov v zmysle dojednania zmluvy, na čo však žalobca spätne nereagoval. Okresný súd akcentoval, že až v trestnom oznámení, ktoré žalobca podal 26. 10. 2020, t. j. po viac ako 1,5 roku po podpise kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti uviedol, že mu mal žalovaný odcudiť dve plechové budy vrátane hnutelných vecí označených v trestnom oznámení. V tomto trestnom oznámení sám ale potvrdil, že tieto veci s výnimkou sieťky a vaty od žalovaného dovtedy nežiadal. To podľa okresného súdu znamená, že o požiadavke žalobcu sa žalovaný dozvedel až v rámci preverovania trestného oznámenia pri svojom výsluchu 13. 11. 2020. Žalobca vo svojej výpovedi pred políciou aj potvrdil, že od žalovaného tieto veci dovtedy nežiadal. Žalobca teda nepreukázal, že by sa ako vlastník veci o tieto akýmkoľvek spôsobom v priebehu 1,5 roka zaujímal, že by ich od žalovaného žiadal, špecifikoval ich, prípadne sa domáhal ich prevzatia, čo nesvedčí o jeho záujme a presvedčení ako vlastníka veci. Samotnú výpoveď žalobcu v konaní okresný súd považoval za zmätočnú, nakoľko žalobca rozporuplne uvádzal časové súvislosti jednotlivých udalostí a hodnovernosť jeho výpovede bola znížená aj konaním jeho advokátky na pojednávaní, ktorá napovedala žalobcovi odpovede na otázky súdu, na čo bola aj viackrát upozornená. Výpoveď žalobcu tak vyznela podľa okresného súdu účelovo s tým, že až dodatočne chcel využiť možnosť zhodnotenia hnutelných vecí, ktoré pôvodne ponechal žalovaným, avšak podľa okresného súdu táto dodatočná zmena vôle nemá žiaden vplyv na prejav vôle, ktorý bol urobený v čase právneho úkonu, t. j. v čase uzatvárania kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti a následného odovzдания kľúčov od nehnuteľnosti, čím umožnil žalovaným disponovať s hnutelnými vecami, a to bez toho, aby si preukázateľne vymienil vlastnícke právo k týmto hnutelným veciam. Konkludentným prejavom žalobcu, podľa okresného súdu došlo k prevodu vlastníckeho práva hnutelných vecí bližšie neurčených a ponechaných na nehnuteľnosti, na žalovaných a žalovaní následne s nimi nakladali oprávnene ako vlastníci.

10. Okresný súd doplnil, že pokiaľ aj v priebehu konania vydali žalobcovi žalovaní 1/ a 2/ niektoré hnutelné veci, mienili tým predísť súdnemu sporu, k čomu boli vedení súdom v rámci predbežného prejednávania sporu, o čom svedčí aj zápisnica z predbežného prejednávania sporu. Uvedené úkony žalovaných, ktorí vydali niektoré veci žalobcovi, nemožno preto považovať podľa okresného súdu, za formálne uznanie jeho vlastníckeho práva k dotknutým veciam tak ako na to poukazoval žalobca. Naopak, žalovaní tým len realizovali svoje dispozičné vlastnícke právo za účelom usporiadania sporu, keď dobrovoľne tieto hnutelné veci žalobcovi vydali. Žalobca nepreukázal vlastnícke právo k hnutelným veciam, ktorých vydania sa domáhal od žalovaných, v dôsledku čoho neunesol dôkazné bremeno na preukázanie nároku na poskytnutie ochrany vlastníckeho práva formou vydania týchto hnutelných vecí, alternatívne formou finančnej náhrady, pokiaľ hnutelné veci nemožno vydať. Okresný súd žalobu v rozsahu, v ktorom žalobca zotrval na vydaní hnutelných vecí, zamietol.

11. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods.1 CSP a priznal žalovaným 1/ a 2/ ako úspešným účastníkom konania plnú náhradu trov konania. Poukázal na to, že k zastaveniu časti konania

v podstatnej miere došlo z dôvodu čiastočného vydania niektorých hnutelných vecí žalobcovi zo strany žalovaných, avšak vzhľadom na vyššie uvedené skutkové a právne závery vo veci samej, toto nemožno pripísať za vinu žalovaným 1/ a 2/, ktorí týmto úkonom sa snažili iba predísť ďalšiemu zbytočnému vedeniu sporu, a to napriek tomu, že žalobca nijako nepreukázal vlastnícke právo k sporným hnutelným veciam.

12. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá a proti výroku o náhrade trov konania (výroky II. a III.).

13. Žalobca v odvolaní zdôraznil, že sa domáha žalobou svojich vlastníckych práv k hnutelným veciam v zmysle ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom v konaní preukázal, že veci identifikované v jeho žalobe patria do jeho vlastníctva, ktorá skutočnosť podľa neho vyplýva aj zo samotného postoja žalovaného 1/ v rámci jeho výsluchu pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Žalovaný 1/ nepopieral jeho vlastnícke právo k hnutelným veciam, bol ochotný dokonca vyplatiť aj cenu, ktorú získal za to, že hnutelné veci ako kalové čerpadlo a ponorné čerpadlo dal do šrotu a súhlasil, aby si plechovú bídu 6 x 3 m vyzdvihol, preto tvrdenie žalovaného 1/, že by tieto hnutelné veci mal považovať za súčasť predmetu prevodu v rámci prevodu nehnuteľnosti, neobstojí. Navyiac, žalovaní mu vydali hnutelné veci na základe odovzdávacieho a preberacieho protokolu zo dňa 07. 05. 2023 a opäť vyjadrili vôľu poskytnúť mu aj peňažnú náhradu za odovzdaný šrot v hodnote 20,-eur, s ktorou výškou ale nesúhlasil. Postoj žalovaných, ktorí boli ochotní vydať hnutelné veci je podľa neho možné považovať za potvrdenie jeho vlastníckeho práva k hnutelným veciam, preto tvrdenie žalovaných, že im tieto hnutelné veci patria, a že ich považovali za svoje vlastníctvo, neobstojí.

14. Mal za to, že v konaní doposiaľ ako žalobca konzistentne popísal udalosti ako prebiehali, pričom svojho vlastníckeho práva k hnutelným veciam sa viackrát chcel domôcť, a keďže uvedené nebolo možné, neostávalo mu iné ako obrátiť sa na súd.

15. V odvolaní ďalej žalobca poukázal na to, že plechová bída o rozmere približne 6 x 3 m, v ktorej sa nachádzali jeho hnutelné veci netvorila predmet prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a vzhľadom k tomu, že sa nenachádzala na pozemku žalovaných a bola prístupná z cesty, ani odovzdaním nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy, nemohlo dôjsť k presvedčeniu žalovaných, že im táto plechová bída patrí. Zdôraznil preto, že aj konkludentný právny úkon musí spĺňať zákonom ustanovené náležitosti, ktoré determinujú platnosť prejavu smerujúceho ku vzniku, zmene alebo zániku práv, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Medzi predpoklady platnosti právneho úkonu je preto aj existencia vôle, pričom na existenciu vôle sa pri jej prejave usudzuje predovšetkým na základe objektívnych skutočností, t. j. okolností, za ktorých bola vôľa prejavovaná, pričom osobitný zreteľ by sa mal klásť na dobromyseľnosť adresáta úkonu. Ani v prípade konkludentného právneho úkonu nemôže ísť o svojvôľu jednej strany, ktorá si svoje vlastnícke právo k dotknutým hnutelným veciam svojvoľne prisvojí.

16. V konkrétnostiach žalobca v odvolaní poukázal na tú skutočnosť, že žalovaní 1/ nebol dobromyseľným nadobúdateľom hnutelných vecí, pričom existenciu vlastníckeho práva k týmto hnutelným veciam v časti balíky sieťky a vata, ktoré sa tak, ako vyplynulo z dokazovania nachádzali v nehnuteľnosti, sám žalovaný 1/ ani nepreukazoval a netvrdil. Naopak, žalovaný 1/ si vo vzťahu k týmto hnutelným veciam v hodnote 456,02 eur uplatnil zádržné právo, pričom ich vydanie podmieňoval zaplatením poplatkov v zmysle čl. 5. ods. 5. kúpnej zmluvy zo dňa 28. 02. 2019 o prevode nehnuteľnosti. Z uvedeného konania žalobcu je podľa neho zrejmé, že predmetný stavebný materiál balíky sieťky a vatu, nepovažoval za svoje vlastníctvo a ich vydanie žalobcovi podmienil len zaplatením poplatkov v zmysle čl. 5. ods. 5. kúpnej zmluvy zo dňa 28. 02. 2019.

17. Na záver žalobca namietal nesprávnosť rozhodnutia okresného súdu aj v časti jeho rozhodnutia o trovách konania, keď súd podľa jeho názoru bez zrejmeého dôvodu aj vzhľadom na vyššie uvedené, priznal žalovaným trovy konania aj v časti zastaveného konania. Nesúhlasí so záverom okresného súdu, že by z jeho strany malo dôjsť k zavineniu zastavenia konania. Až na základe podanej žaloby došlo zo strany žalovaných k vydaniu niektorých hnutelných vecí žalobcovi, pričom pokiaľ by k ich vydaniu došlo tak, ako sa dohodli na stretnutí v advokátskej kancelárii, žalobca by v tejto časti nebol nútený žalobu podať. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

18. Žalovaní 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že považujú odvolanie za nedôvodné v celom rozsahu. Z dokazovania vykonaného pred okresným súdom je zrejmé, že podľa čl. 5. kúpnej zmluvy zo dňa 28. 02. 2019 o prevode nehnuteľnosti, bol žalobca ako predávajúci povinný odovzdať predmet zmluvy, teda nehnuteľnosť, žalovaným ako kupujúcim do oprávnenej držby v lehote 30 pracovných dní odo dňa pripísania kúpnej ceny v prospech bankového účtu predávajúceho. Kúpna cena bola vložená na účet žalobcu 28. 02. 2019, preto žalobca bol povinný predmet zmluvy odovzdať, to znamená vypratať nehnuteľnosť od svojich hnutelných vecí do 11. apríla 2019. Toto však žalobca neurobil, nehnuteľnosť nevypratával a až na opakované výzvy došlo k vyprataniu dňa 20. 04. 2019. Túto skutočnosť potvrdil aj samotný žalobca. Dokonca výslovne uviedol, že si ani nepamätá, aké konkrétne hnutelné veci si 20. 04. 2019 vypratával a výslovne uviedol, že si „vynosil všetko čo sa dohodli, že si berie“, pomáhali mu s tým švager a sestra. Žalovaný 1/ zdôraznil, že už dňa 20. 04. 2019 žalobcovi povedal, aby si odniesol všetko čo chce a čo si nezoberie, tak ostatné už „dovidenia“. Opakovane akcentoval, že mu spolu s manželkou v odnesení vecí nijako nebránili. Ak teda žalobca potvrdil, že dňa 20. 04. 2019 si vynosil všetko, na čom sa dohodli, pričom žalobcovi nikto nebránil, aby si zobral z hnutelných vecí čokoľvek, má za to, že je na mieste prijať jednoznačný záver, že okrem nehnuteľnosti, teda samotného rodinného domu a pozemku, žalovaní nadobudli do svojho vlastníctva aj hnutelné veci, ktoré si žalobca v apríli 2019 neodniesol, a teda aj hnutelné veci, ktorých vydania sa domáha až v tomto konaní. Naviac, žalobca prostredníctvom svojho švagra im odovzdal nielen kľúče od nehnuteľnosti, ale aj kľúče od obidvoch plechových búd nachádzajúcich sa na ich pozemku, preto mali za to, že „vzťahy medzi nimi sú ukončené“. Žalobca im týmto spôsobom umožnil nakladať s hnutelnými vecami bez toho, že by si vymienil vlastnícke právo k týmto hnutelným veciam, nedošlo medzi nimi ani k dohode o úschove týchto vecí, preto má za to, že konkludentným prejavom došlo k prevodu vlastníctva na nich ako žalovaných. Okresný súd konzistentne poukázal na konanie žalobcu pred a po 20. 04. 2019, preto tvrdenia žalobcu o ich svojvôli, resp. svojvoľnom prisvojení si vlastníckeho práva k hnutelným veciam zásadne popierajú a považujú ho za absolútne nezodpovedajúce skutočnosti.

19. Za vecne správny považujú žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu aj rozhodnutie okresného súdu o náhrade trov konania. Zdôraznili, že už v priebehu konania uvádzali pred okresným súdom, hoci požiadavku žalobcu na vydanie hnutelných vecí považovali za nedôvodnú, nakoľko na ich vydanie nemal žalobca žiadny nárok, že niektoré veci mu odovzdajú, aby s ním mali jednoducho „pokoj“ a domnievali sa, že keďže mu niektoré hnutelné veci odovzdali, mohol byť tento „nezmyselný spor“ ukončený. Žalobca preto svojím konaním zaviniť vznik trov a okresný súd správne rozhodol, keď im právo na náhradu trov konania priznal. Žalobca totiž doposiaľ neindividualizoval hnutelné veci tak, aby ich nebolo možné zameniť s inou vecou a neunesol ani dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu hodnoty ním požadovaných hnutelných vecí, keď na stanovenie skutočnej hodnoty jednotlivých hnutelných vecí neoznačil ani nepredložil žiadne relevantné dôkazy. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a aby zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

20. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP vec preskúmal v rozsahu určenom ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoštandardného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd v súlade s vyššie citovaným ust. § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, ktoré je dostatočné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektami, teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP.

24. Odvolací súd s poukazom na ust. § 383 CSP vychádzal zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, ktorý konštatoval, že odovzdaním hnutelných vecí žalovaným formou odovzdania kľúčov od nehnuteľnosti žalobca umožnil žalovaným nakladať s týmito hnutelnými vecami bez toho, aby si preukázateľne vymienil vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, konkludentným prejavom došlo k prevodu vlastníckeho práva hnutelných vecí na žalovaných a žalovaný 1/ a 2/ následne s nimi nakladali oprávnené ako vlastníci. Ak sa teda žalobca domáhal vydania hnutelných vecí od žalovaných a v konaní nepreukázal vlastnícke právo k dotknutým veciam, neunesol tak dôkazné bremeno na preukázanie nároku na poskytnutie ochrany vlastníckeho práva formou vydania týchto vecí, alternatívne formou finančnej náhrady, pokiaľ hnutelné veci nemožno vydať.

25. Okresný súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že z konania žalobcu bolo zrejmé, že konkludentným spôsobom vykonal dispozíciu s vlastníckym právom ohľadne sporných hnutelných vecí tak, že tieto ponechal žalovaným, a to odovzdaním kľúčov od nehnuteľnosti, ktorú mal povinnosť vypratať v lehote 30 dní od úhrady kúpnej ceny za nehnuteľnosť, v ktorej lehote mal možnosť hnutelné veci nachádzajúce sa na nehnuteľnosti, o ktoré má záujem, si odvieť, a vziať do svojej dispozície, aby s nimi nakladal ako so svojim vlastníctvom. V tomto vypratání nehnuteľnosti mu nikto, vrátane žalovaných, nebránil, nikto mu v uvedenej lehote neznesol vykonať dispozíciu aj so svojim hnutelným majetkom nachádzajúcim sa na nehnuteľnosti, ktorú žalovaným odpredal. Uvedenú lehotu nedodržel, napriek tomu si po lehote za pomoci tretích osôb odniesol, prevzal, vzal do dispozície všetky hnutelné veci, ktoré považoval za svoje vlastné, a ktoré ani v tom čase a ani po vypratání nehnuteľnosti nešpecifikoval na veci, ktoré považuje za svoje vlastníctvo, a ktoré nie. Neurčil, ktoré hnutelné veci ponecháva v dispozícii žalovaným, napriek tomu, že ich považuje za svoje vlastné. Uvedenú špecifikáciu vykonal konkludentne len tým, že hnutelné veci, ktoré považoval za svoje a s ktorými aj do budúcnosti mienil takto nakladať, si z nehnuteľnosti odniesol, a ktoré nie, tam ponechal v dispozícii žalovaným, ktorí po prevzatí kľúčov od nehnuteľnosti považovali ich vzájomné vzťahy za ukončené. V konaní nebola preukázaná žiadna dohoda, ani ústna, na základe ktorej by boli bližšie nešpecifikované hnutelné veci nachádzajúce sa v čase prevodu nehnuteľnosti určené žalobcom ako hnutelné veci, ktoré sú jeho vlastníctvom, a zostávajú či už v úschove alebo v dispozícii žalovaných na vopred určený čas. Svedčí tomu aj komunikácia strán sporu v čase prevodu nehnuteľnosti a najmä v čase jej vypratávania, na ktorú okresný súd dôvodne prihliadal. Podstatným bol prejav vôle oboch strán pri prevode nehnuteľnosti a jej vypratávaní, nie v čase, kedy si žalobca dodatočne určil, ktoré z hnutelných vecí, ktoré prenechal v dispozícii žalovaným, by chcel späť ako ich vlastník, prípadne ich zhodnotil.

26. Okresný súd preto správne zdôraznil, že vlastníctvo k hnutelným veciam sa nadobúda prevzatím vecí, pričom nemusí ísť len o prevzatie vecí tzv. z ruky do ruky, ale aj takým spôsobom, ktorý umožňuje faktické ovládanie vecí tak, ako to bolo v tomto konkrétnom prípade. Prejav vôle žalobcu jednoznačne smeroval k odovzdaniu týchto hnutelných vecí žalovaným 1/ a 2/ a zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by sa žalobca so žalovanými dohodol na zachovaní jeho vlastníckeho práva k hnutelným veciam, ktorých vydania sa domáha žalobou, teda, že zostáva vlastníkom hnutelných vecí, ktoré by špecifikoval, a ktoré by ponechal u žalovaných na vopred neurčený čas, prípadne, že si ich v určenej lehote prevezme.

27. Ak žalobca v odvolaní namietal, že aj konkludentný právny úkon musí spĺňať zákonom ustanovené náležitosti, ktoré determinujú platnosť prejavu smerujúcu ku vzniku, zmene alebo zániku práv, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spĺňajú, možno mať za to, že okresný súd správne konštatoval, že takýto konkludentný právny úkon náležitosti spĺňal, vrátane prejavu vôle samotného žalobcu. Okresný súd na existenciu vôle na strane žalobcu prihliadal práve s ohľadom na objektívne skutočnosti, teda okolnosti, za ktorých bola vôľa prejavovaná, keď výslovne popísal priebeh odovzdania nehnuteľnosti a v súvislosti s tým aj sporných hnutelných vecí a správanie sa žalobcu aj žalovaných. Okresný súd správne dospel k záveru, že pri predaji nehnuteľnosti medzi stranami sporu si žalobca sám určil, ktoré hnutelné veci si odnesie ako svoje vlastné, a ktoré na nehnuteľnosti ponechal, a vo vzťahu ku ktorým si nevymienil to, že zostávajú jeho vlastníctvom, teda, že žalovaní sú iba ich držiteľmi, a bude ich povinnosťou mu ich v určenom čase odovzdať, prípadne vydať. Bol to práve žalobca, ktorý potvrdil, že sám určil, ktoré veci si po odpredaji nehnuteľnosti odnesie, charakterizoval ich ako stroje a nástroje, ktoré používal v rámci výkonu svojej činnosti ako tesára a bez pochyb bolo v konaní preukázané, že tieto si aj odviezol, teda zostali jeho vlastníctvom, a ktoré vlastnícke právo k nim nebolo ani sporné.

Hnuteľné veci, ktorých vydania sa žalobca domáha, a ktoré tvoria predmet tohto konania, nemali súvis s výkonom jeho činnosti ako tesára. Z výpovedí oboch strán sporu zhodne vyplynulo, že pri predaji nehnuteľnosti žalobca uvádzal, že si niektoré hnuteľné veci odvezie, a práve za týmto účelom bola dojednaná lehota 30 dní od úhrady kúpnej ceny za nehnuteľnosti, kedy mal žalobca možnosť hnuteľné veci, ktoré považuje za svoje vlastné, si odvieť. Žalobca napriek tomu uvedenú lehotu nedodrжал a až po urgenciách žalovaného nehnuteľnosť začal vypratávať. Až následne im odovzdal kľúče od nehnuteľnosti po dojednanom termíne, čím boli žalovaní v domnení, že všetky hnuteľné veci, ktoré mal záujem si žalobca odvieť, si už aj odviezol, a že nehnuteľnosť je vyprataná, a vzťahy medzi nimi sú ukončené. Žalobca taktiež tvrdil, že po vypratání nehnuteľnosti, ktorú odpredal žalovaným, teda v rodinnom dome nezostalo nič, možno nejaké hranoly alebo smeti, avšak následne vo výpovedi pripustil, že tam ostali aj balíky sieťky, ktoré žiada vydať, ako aj spomínaná vata, o ktorej žalobca sa vyjadril, že si tieto veci zoberie ako posledné, keď sa podpíše zmluva. Napriek tomu si ich ani po podpise zmluvy, ale ani v lehote na vypratanie a ani po tejto lehote, neodniesol a nežiadal ich vydať. Až dodatočne, po roku začal tvrdiť, a žiadať žalovaných o vydanie niektorých hnuteľných vecí, ktoré zostali na nehnuteľnosti.

28. Žalobca nepreukázal preto svoje tvrdenie, a to dohodu so žalovaným, že niektoré jemu vlastnícky patriace veci, teda i sporné hnuteľné veci, ktoré sú predmetom tohto konania si môže ponechať v malej plechovej búde spolu s touto budú na pozemku žalovaného a rovnako nepreukázal tvrdenia vo vzťahu k veciam, ktoré zostali predmetom tohto konania, že by sa mali nachádzať v ďalšej veľkej plechovej búde, a že táto sa nachádzala mimo predávaného pozemku žalovaným. V rozpore s týmto tvrdením však naopak žalobca uvádzal, že pri predaji nehnuteľnosti ponechal žalovaným nejaký iný stavebný materiál, napr. dosky, tehly, a pod., z čoho vyplýva, že vedome ponechal niektoré hnuteľné veci v nehnuteľnosti s tým, že po odovzdaní nehnuteľnosti žalovaným môžu s týmito hnuteľnými vecami nakladať ako s vlastnými.

29. Konkludentný prejav žalobcu pri prevode nehnuteľnosti a po jej vypratání, je v rozpore s jeho konaním po roku, kedy sa začal zaujímať o niektoré hnuteľné veci, a tieto považoval za vlastné, žiadal ich vydať. Práve z tohto správania sa žalobcu vyplýva svojvoľa, ktorú vytýka žalovaným, ak sám vopred nešpecifikoval a neurčil pri prevode nehnuteľnosti a zároveň v čase kedy disponoval hnuteľnými vecami pri ich vypratávaní, tieto si mohol kedykoľvek z nehnuteľnosti odvieť, prevziať a určiť, ktoré mu patria, a ktoré dáva do dispozície žalovaným, a ktoré zostávajú jeho vlastníctvom, ale prevezme si ich v určitom čase. K takýmto úkonom nepristúpil. Až dodatočne svojvoľne práve žalobca určuje, ktoré veci spätne za hnuteľné veci jemu patriace považuje, a ktoré nie, vrátane určenia svojvoľne ceny za tieto hnuteľné veci, ak nimi žalovaní už nedisponujú. Aj z okolnosti, že sa žalobca domáha v prípade, ak žalovaní ním požadovanými hnuteľnými vecami, ktorých vydania sa domáha, nedisponujú, primeranej finančnej náhrady, je zrejmé, že vôbec nemal vedomosť, ktoré presne špecifikované hnuteľné veci sa nachádzajú v dispozícii žalovaných, či vôbec existujú, ak pre prípad ich neexistencie vzhľadom i na dlhšie časové obdobie, požaduje finančnú náhradu.

30. Žalovaní žiadali, aby žalobca v konaní svoje vlastníctvo a existenciu hnuteľných vecí preukázal, tieto bližšie špecifikoval, t. j. individualizoval, inak považovali jeho žalobný návrh za neurčitý. Žalovaní popreli i výšku, ktorej zaplatenia sa žalobca domáhal, nakoľko cenovú ponuku spoločnosti Technik – stavba a bývanie, s. r. o. zo dňa 12. 04. 2021 nepovažovali za relevantný podklad pre stanovenie hodnoty vecí, a to aj s poukazom na to, že žalobca si v civilnom konaní uplatňoval náhradu za sporné hnuteľné veci vo výške 181,70 eur, pričom v trestnom konaní si tieto ohodnotil na cenu 30,-eur spolu. Žalobca totiž až po roku a pol podal voči žalovaným trestné oznámenie do zápisnice 26. 10. 2020 vo veci podozrenia z krádeže na strane žalovaného 1/. Už v rámci tohto trestného oznámenia žalobca konštatoval, že doklady o nadobudnutí týchto vecí nemá k dispozícii, žalovaní však od začatia konania popierali nárok žalobcu.

31. Žalobca tak nepreukázal, že sa so žalovanými dojednal, že na nehnuteľnosti, ktorú odpredal žalovaným si môžu ponechať plechovú bídu o rozmere 3 x 2 metre a veci, ktoré mal v nej uložené. Žalovaný 1/ a 2/ výslovne zdôraznili, že s takouto dohodou by ani nesúhlasili, pretože mienili ihneď započat' prerábku stavby rodinného domu, kam sa aj s rodinou mali presťahovať, pretože nemali možnosť bývania z dôvodu predaja svojho bytu. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalovaní nepopierali jeho vlastnícke právo k hnuteľným veciam, ani to, že by tieto hnuteľné veci nemal považovať za súčasť predmetu prevodu v rámci prevodu nehnuteľnosti. Opakovane žalovaní poukazovali na to, že na účet žalobcu bola uhradená kúpna cena za nehnuteľnosť dňa 28. 02. 2019,

príčom žalobca bol povinný predmet zmluvy, teda nehnuteľnosť odovzdať a vypratať aj od svojich hnutel'nych vecí už do 11. 04. 2019, čo však žalobca neurobil. Nehnuteľnosť nevypratával a až na ich opakované výzvy k vyprataniu došlo dňa 20. 04. 2019, ktorú skutočnosť aj sám žalobca potvrdil. Konkrétne uviedol, že 20. 04. 2019 si vypratával všetko, na čom sa dohodli, že si berie, pričom mu pritom pomáhali aj švagor a sestra. Žalovaní nebránili v tom, aby si žalobca odniesol akékoľvek svoje hnutel'né veci, ktoré považoval za svoje vlastné, keď mu výslovne v tento deň zároveň uviedol, aby si odniesol všetko čo chce a čo si nezoberie, tak ostatné už „dovidenia“. Opakovane žalovaní akcentovali, že mu v odnesení vecí nijako nebránili. Ak teda žalobca potvrdil, že si dňa 20. 04. 2019 vynosil všetko, na čom sa dohodli, pričom žalobcovi ani nikto nebránil, aby si zobral z hnutel'nych vecí čokoľvek čo sa nachádzalo na nehnuteľnosti, prípadne v jej blízkosti, potom je zrejmé, že hnutel'né veci, ktoré tam zostali im boli takto ponechané k dispozícii, pričom nielen kľúče od nehnuteľnosti, ale aj kľúče od plechových búd nachádzajúcich sa na ich pozemku im boli odovzdané, preto mali za to, že vzťahy medzi nimi sú ukončené. Týmto spôsobom bola prejavovaná nielen vôľa žalovaných, ale aj vôľa žalobcu, ktorý im takýmto spôsobom umožnil nakladať s hnutel'nými vecami bez toho, že by si vymienil vlastnícke právo k týmto hnutel'ným veciam či akúkoľvek dohodu o ich úschove u žalovaných na nepresne určený čas. Okresný súd preto konzistentne poukázal na konanie žalobcu pred a po 20. 04. 2019, preto tvrdenia žalobcu o svojvôli žalovaných neobstoja. Svojvoľne začal konať práve žalobca, ktorý až po roku sa začal zaujímať o niektoré hnutel'né veci a tieto chcel dodatočne vydať od žalovaných.

32. Pokiaľ aj v priebehu konania žalobcovi žalovaní vydali časť hnutel'nych vecí, nemožno prijať záver, že týmto uznali vlastnícke právo k hnutel'ným veciam, ktoré žalobca od nich žiadal vydať. Takúto interpretáciu podával výlučne žalobca. Naopak, žalovaní od počiatku sporu tvrdili, že majú záujem sa so žalobcom dohodnúť, nakoľko odmietali byť účastníkmi súdneho sporu. Tomuto súdnemu sporu mienili predísť aj v rámci predbežného prejednanie sporu, o čom svedčí aj zápisnica z predbežného prejednanie sporu na okresnom súde. Uvedené úkony žalovaných, ktorí vydali niektoré hnutel'né veci žalobcovi nemožno preto považovať formálne za uznanie vlastníckeho práva žalobcu k dotknutým hnutel'ným veciam. Naopak, žalovaní tým len realizovali svoje dispozičné vlastnícke právo za účelom usporiadania sporu, keď dobrovoľne tieto žalobcovi vydali bez ohľadu na ich hodnotu.

33. Podľa okolností konkrétneho prípadu najmä u hnutel'nych vecí nie je vylúčené, aby k prevzatíu vecí v zmysle § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka došlo aj inak, teda nie z ruky do ruky, ale najmä tým, že boli odovzdané spolu s nehnuteľnosťou a bolo umožnené ich faktické ovládanie vecí žalovanými.

34. Platnosť právneho úkonu, ako na ňu poukazuje žalobca v odvolaní je potrebné posudzovať v okamihu a vzhľadom na okolnosti kedy bol právny úkon urobený. Konkludentný právny úkon žalobcu, ktorý ponechal spolu s nehnuteľnosťou, ktorá bola odpredaná i niektoré vopred neurčené, nešpecifikované hnutel'né veci je nutné posudzovať v okamihu, keď došlo k prevodu nehnuteľnosti a jej odovzdania, vypratania. Nie sú preto významné okolnosti, ktoré nastali neskôr. K odovzdaniu nehnuteľnosti, ktorá mala byť v čase jej prevodu odovzdaná do dispozície žalovaných, došlo i k ponechaniu niektorých hnutel'nych vecí v dispozícii žalovaných práve z vôle žalobcu, nie z vôle žalovaných tak, ako to zmätočne tvrdí v odvolaní žalobca. Obsahom právneho úkonu žalobcu bolo aj určenie právnych následkov, ktoré z takéhoto právneho úkonu majú vzniknúť, teda odovzdanie nielen nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy do dispozície žalovaných ako vlastníkov, ale aj na základe dohody strán sporu došlo k vyprataniu tejto nehnuteľnosti vrátane hnutel'nych vecí, ktoré si žalobca sám odviezol za pomoci švagra a sestry, pričom v tom, aby prevzal jemu patriace hnutel'né veci mu nikto nebránil, tieto si žalobca ako to aj sám potvrdil odviezol. Ak až dodatočne následne tvrdí, že medzi ním a žalovanými bola uzavretá dohoda o ponechaní niektorých vopred neurčených, nešpecifikovaných hnutel'nych vecí na nehnuteľnosti žalovaných, príp. ich pozemku, takáto dohoda preukázaná nebola. Na základe týchto skutkových a právnych záverov preto okresný súd dospel k správne mu záveru, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo k hnutel'ným veciam, ktorých vydania sa domáha, a teda základný predpoklad úspešnosti žaloby na vydanie vecí v zmysle ust. § 126 Občianskeho zákonníka nie je daný.

35. Prejav vôle sa skladá z dvoch vzájomne spätých základných prvkov, ktoré musia tvoriť jednotu, a to z vôle a prejavu vôle. Vôľa má právny význam iba vtedy, ak je vážna a slobodná. Žalobca v konaní netvrdil a nepreukázal, že by jeho vôľa ponechať vopred neurčené hnutel'né veci k dispozícii žalovaným nebola vážna alebo slobodná, že by úkon, a to odovzdanie nehnuteľnosti, resp. prevzatie hnutel'nych vecí z nehnuteľnosti robil pod tlakom fyzického násillia do takej miery, že by presadzoval

vôľu toho, kto donucuje na prejav, alebo že by malo ísť o psychické donútenie bezprávnou vyhrážkou. K tomu ako žalobca vypratá nehnuteľnosť, vrátane hnutelných vecí, ktoré si prevzal, nedošlo za okolností hospodárskeho alebo sociálneho stavu, ktorý by na žalobcu vplýval takým spôsobom, že by nedobrovoľne ponechal niektoré hnutelné veci k dispozícii žalovaným. Ak žalobca aj konal s pohnútkou, že niektoré hnutelné veci si ponecháva na nehnuteľnosti, prípadne pozemku žalovaných do budúcnosti, pohnútku nie je pre dôsledky právneho úkonu v zásade významná. Nemožno preto uznať argumentáciu žalobcu v odvolaní, že by na jeho strane neexistovala vôľa vypratať nehnuteľnosť, ktorú ponechával žalovaným na základe kúpnej zmluvy s niektorými vopred neurčenými hnutelnými vecami, ak zároveň došlo k vyprataniu tejto nehnuteľnosti tak, že žalobca túto odovzdal žalovaným a súčasne si niektoré vopred neurčené a ani tohto času nešpecifikované hnutelné veci prevzal do vlastnej dispozície a nehnuteľnosť, vrátane hnutelných vecí ku dňu 20. 04. 2019 vypratá. Nemožno namietajúť, tak ako to tvrdí žalobca v odvolaní, dobromyseľnosť adresáta úkonu, teda žalovaných, ak títo prevzali nehnuteľnosť, ktorú riadne od žalobcu zakúpili, a to po tom, ako ju žalobca vypratá vrátane hnutelných vecí, ktoré považoval za svoje vlastné. Na základe práve žalobcom prejavenej vôľe došlo k určaniu, ktoré z hnutelných vecí z nehnuteľnosti prevezme a ktoré nie.

36. Pokiaľ žalobca ďalej v odvolaní poukazuje na svojvoľné konanie žalovaných vo vzťahu k premiestňovaniu plechovej budy o rozmeroch 6 x 3 m z pozemku parc. č. 36, v tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že obe plechové budy boli žalobcovi dobrovoľne vydané žalovanými v priebehu konania práve za účelom vysporiadania vzájomných vzťahov medzi nimi, ak žalovaní odmietali viesť súdny spor.

37. Nemožno prijať ani tvrdenie žalobcu, v odvolaní o tom, že žalovaný 1/ nebol dobromyseľným nadobúdateľom hnutelných vecí, nakoľko žalovaný 1/ si vo vzťahu k hnutelným veciam v časti balíky sieťky a vaty uplatnil tzv. zádržné právo a ich vydanie podmieňoval zaplatením poplatkov v zmysle čl. 5 ods. 5 kúpnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu dňa 28. 02. 2019. Žalobca tvrdil, že v čase podpisu kúpnej zmluvy, keď bol dom vypratá, v stave na odovzdanie, žalovaný mal hovoriť, že bude potrebovať vatu a sieťku a žiadal, aby mu ju žalobca odpredal s tým, že keď sa vyrovnajú s poplatkami, doplatí mu kúpnu cenu. Následne tiež doplnil, že pri vypratávaní domu si zobral jeden kus uvedenej sieťky a ostatné mal ponechať v dome. Žalobca taktiež vypovedal, že tieto sieťky a vatu žiadal s odstupom času od žalovaného a tento sa mal vyjadriť, že mu ich nedá, kým nezaplatí poplatky z kúpnej ceny a že toto sa teda nedohadovali pri predaji. Žalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že dodatočne ho žalobca oslovil s tým, aby mu spomínanú vatu a sieťku dal, a tiež potvrdil, že žalobcovi oznámil, že mu tieto odovzdá po tom, čo sa vyrovnajú s poplatkami súvisiacimi s vkladovým konaním. V tom čase bol žalovaný v domnení, že vata a sieťky zostali v dome ako súčasť prevodu spolu s nehnuteľnosťou, preto nevidel dôvod ich vydať žalobcovi. V tomto smere preto správne okresný súd konštatoval, že žalobca nepreukázal tvrdenie v žalobe, že by balíky sieťky pod lepidlo a izolačnú vatu ISOVER ponechal v plechovej búde o rozmeroch 6 x 3 m a že tieto si dodatočne od žalovaného vyzdvihne. Ide o vzájomne si odporujúce vyjadrenia. Nemožno tiež prijať tvrdenie žalobcu, že by žalovaný využil zádržné právo vo vzťahu k týmto hnutelným veciam v súvislosti so zaplatením poplatkov súvisiacich s prevodom nehnuteľnosti, teda s vkladovým konaním. Mal v tom čase za to, že je vlastníkom týchto hnutelných vecí a preto ak by mu nejaké zostali, tieto by vydal žalobcovi len ako protihodnotu za vyššie uvedené poplatky. Medzi stranami sporu v tom čase nebola určená žiadna hodnota sieťky či vaty. Túto určil žalobca až v podanej žalobe. Nemožno mať preto za to, že by malo ísť o protihodnotu za súdne poplatky, ktoré predstavovali sumu 39,- Eur.

38. Z vyššie uvedeného je preto zrejmé, že medzi stranami sporu došlo v čase, kedy došlo k prevodu nehnuteľnosti, prípadne k jej vyprataniu a odovzdaniu k rukám žalovaných k nezrovnalostiam, že aj po vypratání trvá záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovanými, ktorých predmetom sú konkrétne hnutelné veci ponechané na nehnuteľnosti, ktorú žalovaní nadobudli do svojho vlastníctva. K týmto dochádzalo až dodatočne po roku, roku a pol, keď žalobca začal vymieňovať od žalovaných vopred neurčené hnutelné veci, najprv gauč, neskôr sieťku a vatu, potom plechové budy, prípadne ďalšie hnutelné veci, bez toho, aby to bolo vopred medzi stranami sporu akýmkoľvek spôsobom dohodnuté. Naopak, odvolací súd poukazuje na zmätočné a rozporuplné výpovede žalobcu od počiatku sporu až do rozhodnutia vo veci samej, vrátane odvolania, keď menil svoje výpovede vo vzťahu ku ktorým bolo povinnosťou žalovaných sa taktiež vyjadrovať. Žalovaní naopak od počiatku popisovali priebeh uzavretia kúpnej zmluvy na nehnuteľnosť, ako aj vypratania tejto nehnuteľnosti, či vrátane odovzdania hnutelných vecí žalobcovi, resp. prevzatia hnutelných vecí žalobcom od žalovaných konzistentne, so snahou ukončiť spor tým, že došlo k dobrovoľnému vydaniu hnutelných vecí, ktorými ešte žalovaní toho času disponovali, aby ako sami uviedli, mali od žalobcu „pokoj“.

39. Samotná výpoveď žalobcu v konaní pred súdom bola zmätočná, rozporuplne uvádzal časové súvislosti jednotlivých udalostí, hodnovernosť jeho výpovede bola podľa okresného súdu dôvodne znížená aj konaním jeho právnej zástupkyne, ktorá napovedala žalobcovi na pojednávaní odpovede na otázky súdu, na čo bola viackrát upozornená. Žalobca sám uvádzal, že časť vecí, ktoré žiadal vydať, chcel využiť pre svoju potrebu, prípadne ich mienil predať, z čoho vyplýva, že zrejme až dodatočne chcel využiť možnosť zhodnotenia hnuteľných vecí, ktoré sa pôvodne nachádzali v jeho nehnuteľnosti, avšak táto dodatočná zmena vôle nemá žiaden vplyv na prejav vôle, ktorý bol urobený v čase právneho úkonu, t. j. v čase uzatvárania kúpnej zmluvy na nehnuteľnosť a následného odovzdania kľúčov k nehnuteľnosti a tým umožnenia dispozície žalovaným s hnuteľnými vecami nakladať. Okolnosť, že si žalobca rozmyslel, ktoré hnuteľné veci by si ešte mohol ponechať po roku a pol odkedy odpredal nehnuteľnosť žalovaným, nemôže spôsobiť sama o sebe zmenu vlastníctva týchto hnuteľných vecí.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto odvolací súd s poukazom na podrobné odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej okresným súdom napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zamietol žalobu žalobcu o vydanie vecí alternatívne o finančnú náhradu (výrok II.), potvrdil.

41. Pokiaľ ide o výrok, ktorým okresný súd konanie v časti o vydanie vecí, alternatívne o finančnú náhradu za veci, zastavil (výrok I.), voči tomuto výroku odvolanie nebolo podané, preto zostáva nedotknutý.

42. Žalobca napadol rozhodnutie okresného súdu aj vo výroku o náhrade trov konania, keď súd podľa jeho názoru bez zrejmeého dôvodu aj vzhľadom na vyššie uvedené, priznal žalovaným trovy konania, a to aj v časti zastaveného konania.

43. Odvolací súd preto preskúmal výrok rozsudku okresného súdu v časti o náhrade trov konania, o ktorej rozhodol okresný súd v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. Pokiaľ ide o náhradu trov konania v časti, v ktorej boli žalovaní úspešní, t. j. vo výroku, ktorým okresný súd žalobu žalobcu o vydanie vecí, alternatívne o finančnú náhradu za veci zamietol, rozhodol vecne správne. Žalovaní boli v tomto rozsahu úspešnými, dôvodne preto bolo aplikované ust. § 255 ods. 1 CSP.

44. Následne o zastavenej časti konania rozhodol okresný súd podľa § 256 ods. 1 CSP, keď síce uznal, že v prípade späťvzatia žaloby v zásade platí, že trovy konania znáša ten, kto zavinil zatavenie konania, čo je spravidla žalobca, ktorý vzal žalobu späť, v prejednávacom prípade však konštatoval, že k zataveniu časti konania v podstatnej miere došlo z dôvodu čiastočného vydania hnuteľných vecí žalobcovi zo strany žalovaných avšak vzhľadom na vyššie uvedené závery vo veci samej, toto nemožno pripísať za vinu žalovaným, ktorí týmto úkonom sa snažili iba predísť ďalšiemu zbytočnému vedeniu sporu.

45. Podľa § 256 ods. 1 CSP, vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie bola transformovaná do podoby vyjadrenej v § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto jej vznik zavinil. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania. Prvkom zavinenia môže byť aj náhoda, napr. odpadnutie predmetu sporu, pretože nič z toho nie je možné pripočítať na ľarchu toho, kto sa iba bránil.

46. Okresný súd tak dôvodne poukázal na to, že žalobca nijako nepreukázal vlastnícke právo k hnuteľným veciam, ktoré boli predmetom žaloby, a to aj v zastavujúcej časti konania, teda nejde o prípad, kedy žalovaný zavinil, že konanie muselo byť zastavené, a teda o veci nemohlo byť meritórne rozhodnuté, a súčasne, že by nebolo zistené, či bola žaloba podaná dôvodne. To, či bola žaloba podaná dôvodne, okresný súd výslovne konštatoval, keď uzavrel, že táto nebola podaná dôvodne ani v zastavujúcej časti, preto žalovaným nevznikla v zásade povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania, naopak aj v tejto časti konštatoval správne okresný súd zavinenie žalobcu.

47. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu), vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli plne úspešní žalovaní 1/ a 2/, preto im odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník v zmysle § 262 CSP. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu vznikla povinnosť trovy odvolacieho konania nahradiť žalovaným 1/ a 2/ tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

48. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).